

[Hanne Reintoft.]

ventede barn, altså om gennemførelsen af svangerskabet vil give harmoniske og tilfredsstillende menneskelige konstellationer fremover. Det er ikke rigtigt at stå og sige, at man ikke har kendt til ulykkelige fødsler, men nok til ulykkelige aborter. Hvis man vil sætte sig bare en smule ind i det undersøgelsesmateriale, der foreligger, vil man se, at netop disse komplicerede moder-barn forhold omkring uønskede børn giver meget dybtgående vanskeligheder, der tit senere kræver ganske alvorlig samfundsindgriben og giver nok så tragiske forhold.

Samtidig er der tydeligt nok gjort opmærksom på, at en udvidet indikation som den nævnte sociale vil være meget, meget vanskelig at administrere og faktisk antagelig i løbet af nogle år vil udvikle sig til noget nær den frigivelse, som man ikke tør tage skridtet til nu. I mellemtiden vil loven give vanskeligheder, den vil give menneskelige sorger og bekymringer, der kunne have været undgået, hvis regeringen havde turdet tage en klar stilling.

Man har i udvalget beskæftiget sig meget med prævention. Det er også en af sagens hovedpunkter, selv om jeg tror, vi bliver nødt til at erkende, at der endnu ikke selv ved fuld oplysning og accept i befolkningen af den er fundet en præventionsteknik, der løser abortproblemet. Selvfølgelig vil vi støtte de forbedrede tilskudsregler og planerne om bedre forskning, reklamer og osv. Men samtidig har jeg undret mig lidt over, at der ikke i det meget fyldige spørgemateriale ligger oplysninger om lægeforeningens indstilling til gratis og veludbyggede seksualoplysningsklinikker, da det næppe kan være ukendt hverken for justitsministeren eller for socialministeren, at der ikke fra denne forenings side har været en ganske positiv indstilling til disse tanker. Jeg kunne tænke mig, at når justitsministeren kommer med et forslag om refusionsregler i lighed med de regler, der gælder for børneundersøgelser hos de praktiserende læger, er det for at imødekomme lægeforeningens modvilje mod seksualoplysningsklinikkerne. Jeg vil gerne vide, om det er de tanker, der ligger til grund for det, for jeg synes nok, de ting i og for sig skulle frem i lyset.

Jeg er ked af, at justitsministeren har afvist, at en anden læge end overlægen på et

hospital skulle kunne foretage et abortindgreb, hvis overlægen ikke vil. Når man ved, hvad det kan betyde for en kvinde, der er indstillet til abort, at skulle kostes rundt fra hospital til hospital, synes jeg ikke, argumentet med at opretholde normal arbejdsgang på hospitalerne holder. Jeg indrømmer, at der ikke er demokrati på arbejdspladsen på alle hospitaler. Men der er jo her ikke tale om et lægeligt skøn fra overlægens side, men om et etisk skøn, og når vedkommende læge på en kvindes bekostning kan have sin etik i fred, så kan han vel også nok for arbejdsgangens skyld bære, at andre ud fra deres etik og hensynsfuldhed hjælper kvinden. Ud fra den tanke, som regeringen opretholder som lovens grundtanke, at en kvinde, indstillet til abort, skal have abort for sin psykes og fysiks skyld, belaster man herved et behandlingstrængende menneske for et rask menneskes moralske skruplers skyld, og det skulle undre mig, om det principielt er danske lægers etik.

Jeg ser med glæde, at udvalget har afvist tanker om bortadoption som modstykke til abort. Der er åbenbart heller ingen, der har følt sig fristet til at fremsætte det som mindretalsudtalelse. Tanken har også fra første færd dels afløret ukendskab til gravidens forhold og problemstillinger, dels i hele sit indhold haft en uheldig samfundsmæssig tendens, hvilket selvfølgelig ikke kan undre, når man ved, hvorfra den kommer.

Jeg kan forstå, at det har gjort temmelig stort indtryk, at der har været så mange grupper af protesterende. Jeg skal her blot uddybe min umådelige glæde over, at man pludselig i et lovgivningsspørgsmål lægger vægt på, at der er nogle ude i befolkningen, der protesterer. Det er ikke så mange uger siden, handelsministeren sagde, at det skulle man ikke tage sig af, man skulle bare i ro og mag arbejde videre, og vi har jo tit stået med lovgivning, hvor mange, mange flere har protesteret, uden at det har anfægtet regeringen det mindste.

Om 12 ugers reglen kan kun gentages, hvad der er sagt før. Den er egentlig bedre, men den er kun anvendelig ved fri abort. Med den nuværende fremgangsmåde vil den give en mængde problemer med kvinder, der kommer for sent, og uløselige problemer, som kunne have været undgået.

Som sagt løser dette lovforslag ingen